

Sygn. akt I C 2853/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Dalba

Protokolant : Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. M., K. H.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od pozwanych E. M. i K. H. solidarnie na rzecz powoda Skarbu Państwa – Ministra Obrony Narodowej kwotę 1.200,- zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2853/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 23 grudnia 2013 roku powódki E. M. oraz K. H. - reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika (pełnomocnictwo – k. 24) wniosły przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa Ministrowi Obrony Narodowej o zasądzenie na rzecz każdej z nich kwoty 6.188,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powódek wskazał, iż w dniu 23 stycznia 2008 roku w wyniku katastrofy samolotu C.- (...) pod M. zginęła dla obu powódek osoba najbliższa (tj. ppłk. J. H.). Pozwany uznając swoją odpowiedzialność za skutki katastrofy, na mocy ugód zawartych w dniu 1 kwietnia 2011 roku przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt I Co 103/11, wypłacił każdej z powódek kwotę po 250.000 zł. z tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. Niniejszym pozwem powódki dochodzą odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 125.000 złotych (tj. połowy świadczenia z uwagi na wcześniejsze żądanie zapłaty przez powódki jedynie zadośćuczynienia) za okres od dnia 24 grudnia 2010 roku do dnia wpływu środków, tj. do dnia 11 maja 2011 roku. Pozwany bowiem pomimo, iż wypłacił ustalone odszkodowanie, nie wypłacił odsetek ustawowych od uznanej przez siebie kwoty (**pozew z załącznikami - k. 1-28**).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej, aby zapłacił na rzecz powódki E. M. kwotę 6.188,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 94,50 złote tytułem zwrotu kosztów procesu; na rzecz powódki K. H. kwotę 6.188,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 94,50 złote tytułem zwrotu kosztów

procesu. Nadto na rzecz powódek Sąd zasądził solidarnie kwotę 1.200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (**nakaz zapłaty - k.43**).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, iż przepis art. 481 k.c. pozwala żądać odsetek w sytuacji opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Pozwany wskazał, że opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia ani odszkodowania nie powstało, w związku z czym żądanie pozwu pozostaje bezzasadne. Pozwany wskazał, że w sprawie w której zostały zawarte ugody występował jako zawezwany do próby ugodowej przez powódki. Kwestionując roszczenia co do zasady wskazał, że nie przyjął on odpowiedzialności z tytułu zgłoszonych przez stronę powodową roszczeń, zaś powódki nie wykazały odpowiedzialności Ministra Obrony Narodowej. Pozwany zauważył, że wyraził chęć zawarcia ugód sądowych względem rodzin ofiar wspomnianej katastrofy w celu możliwie szybkiego załatwienia spraw roszczeń bez wdawania się w spór, do których zawarcia w toku negocjacji ostatecznie doszło. Wskazał, że od momentu podpisania ugody można mówić dopiero o skonkretyzowaniu zobowiązania względem powódek i nadaniu mu charakteru terminowego. Pozwany wskazał, że jeszcze przed upływem terminu wskazanego w ugodach (tj. w dniu 11 maja 2011 roku, termin zaś upływał w dniu 15 maja 2011 roku) spełnił świadczenia wynikające z ugód względem powódek.

Nadto pozwany wskazał, że powódki E. M. oraz K. H. przedstawiły wezwania do zapłaty kwoty po 1.000.000 złotych świadczenia datowane na dzień 10 grudnia 2010 roku, które zostały doręczone pozwanemu w dniu 16 grudnia 2010 roku z terminem płatności do dnia 23 grudnia 2010 roku. Wyznaczanie pozwanemu tak rażących krótkich terminów z góry czyni nierealnym ich dotrzymanie. Ponadto pozwany wniósł o oddalenie powództwa ze względu na powagę rzeczy ugodzonej oraz nadużycie przez powódki praw do żądania odsetek. (**odpowiedź na pozew – k. 49-90**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismami z dnia 10 grudnia 2010 roku E. M. oraz K. H. wezwały Skarb Państwa – Ministra Obrony Narodowej do zapłaty kwoty 1.000.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w terminie do dnia 23 grudnia 2010 roku na wskazany numer rachunku bankowego. (**wezwania do zapłaty - k. 8-10, k.11-13**).

W piśmie z dnia 21 grudnia 2010 roku Minister Obrony Narodowej w nawiązaniu do przedsądowych wezwań do zapłaty odpowiedział, iż zajęcie stanowiska w sprawie niniejszej do dnia 23 grudnia 2010 roku nie jest możliwe z uwagi na konieczność podjęcia szeregu konsultacji i uzgodnień wewnątrzresortowych, jak i pozaresortowych (**pismo- k. 58 verte**).

Pismem z dnia 26 stycznia 2011 roku pozwany poinformował pełnomocnika E. M. oraz K. H. o gotowości podjęcia negocjacji ugodowych. (**pismo - k.65**).

W lutym 2011 roku pomiędzy strony toczyły się negocjacje ugodowe. (**pisma – k.67 verte, k.71-71 verte, k.72**).

W dniu 1 kwietnia 2011 roku przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Co 103/11 zawarta została ugoda pomiędzy **K. H. a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej** o następującej treści:

UGODA

zawarta pomiędzy K. H. zwaną dalej Wnioskodawcą a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej następującej treści:

1. Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz w oparciu o przepis art. 446 § 3 k.c. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej Wnioskodawcy w skutek śmierci ppłk. J. H. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku łącznej kwoty

250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych w terminie do dnia 15 maja 2011 roku na wskazany numer rachunku bankowego;

2. zawarcie niniejszej ugody i zapłata wskazanej w punkcie 1. kwoty nie pozbawia Wnioskodawcy prawa dochodzenia przed sądami powszechnymi z tytułów wskazanych w punkcie 1 niniejszej ugody kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania przewyższających kwotę, do której zapłaty Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się mocą niniejszej ugody,

3. Wnioskodawca zrzeka się prawa do żądania zwrotu wszelkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych w postępowaniu pojednawczym, jak i poza nim w związku z zawarciem niniejszej ugody.

W tej samej dacie i sprawie została zawarta ugoda pomiędzy **E. M., zwaną dalej Wnioskodawcą a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej** następującej treści:

UGODA

zawarta pomiędzy E. M. zwaną dalej Wnioskodawcą a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej następującej treści:

1. Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz w oparciu o przepis art. 446 § 3 k.c. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej Wnioskodawcy w skutek śmierci ppłk. J. H. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku łącznej kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych w terminie do dnia 15 maja 2011 roku na wskazany numer rachunku bankowego;

2. zawarcie niniejszej ugody i zapłata wskazanej w punkcie 1. kwoty nie pozbawia Wnioskodawcy prawa dochodzenia przed sądami powszechnymi z tytułów wskazanych w punkcie 1 niniejszej ugody kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania przewyższających kwotę, do której zapłaty Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się mocą niniejszej ugody,

3. W przypadku nie uzyskania przez E. M. uprawnień do wojskowej renty rodzinnej na podstawie art. 24 pkt 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.), po utracie przez jej córkę K. H. prawa do wojskowej renty rodzinnej Minister Obrony Narodowej reprezentujący Skarb Państwa, przyzna Pani E. M. w drodze decyzji administracyjnej, wydanej na pierwsze żądanie Pani E. M., w drodze wyjątku, wypłacaną dożywotnio, w okresach miesięcznych, rentę rodzinną na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w wysokości wojskowej renty rodzinnej obliczonej według zasad stosowanych przy obliczaniu renty rodzinnej wypłacanej w dniu zawarcia niniejszej ugody na rzecz Pani K. H.. Kwota renty rodzinnej przyznanej decyzją administracyjną, wskazaną w zdaniu 1, podlegać będzie waloryzacji dokonywanej na zasadach ustawowych.

4. W przypadku nie wydania przez Ministra Obrony Narodowej w terminie 2 (dwóch) miesięcy, od dnia wystąpienia z takim żądaniem przez Panią E. M., decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.), Pani E. M. przysługuje prawo wystąpienia o zasądzenie na jej rzecz renty na podstawie art. 446 § 2 k.c., zaś Minister Obrony Narodowej uznaje powyższe prawo. Niniejsze postanowienie ugody wywiera skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia w zakresie żądania zasądzenia renty.

5. Strony zgodnie postanawiają, że w przypadku zbiegu uprawnień do różnych świadczeń emerytalno-rentowych Pani E. M. przysługuje prawo do jednego świadczenia według jej wyboru.

6. Strony zgodnie oświadczają, że realizacja niniejszej ugody stanowić będzie zaspokojenie wszelkich roszczeń E. M. wobec Skarbu Państwa – Ministra Obrony Narodowej związanych z jej zaopatrzeniem rentowym.

7. Wnioskodawca zrzeka się prawa do żądania zwrotu wszelkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych w postępowaniu pojednawczym, jak i poza nim w związku z zawarciem niniejszej ugody..

(k. 14- 15, k. 16-17 – wyciąg z protokołu posiedzenia jawnego),

W dniu 11 maja 2011 roku E. M. oraz K. H. otrzymały kwoty po 250.000 złotych na wskazane numery rachunków bankowych z tytułu zawartych ugód w sprawie o sygn. I Co 103/11. **(historia rachunków k.18 i k.19)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i co do autentyczności których Sąd nie miał żadnych wątpliwości.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości, ani w części.

Zgodnie z treścią art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W niniejszej sprawie niespornym było, że w dniu 1 kwietnia 2011 roku przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie doszło do zawarcia ugód sądowych pomiędzy kolejno E. M. oraz K. H. jako Wnioskodawcami a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej na podstawie której Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zapłacił w dniu 11 maja 2011 roku (potwierdzenie - k.18, k19) na rzecz E. M. i K. H. kwoty po 250.000 złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego oraz odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej Wnioskodawców w skutek śmierci ppłk. J. H. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu CASA- (...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku.

W treści każdej z ugód termin zapłaty należnego zadośćuczynienia i odszkodowania został oznaczony na dzień 15 maja 2011 roku, a zatem uznać należało, iż w okolicznościach niniejszej sprawy, że pozwany spełnił należne powódkom świadczenia w terminie, a więc nie dopuścił się opóźnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zobowiązania z czynów niedozwolonych mają co do zasady charakter bezterminowy, stąd stan opóźnienia w ich wykonaniu pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 494/08, LEX nr 518079; T. Wiśniewski (w:) Komentarz..., s. 495).

Jeżeli jednak termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Zgodnie z powyższym przepisem do zobowiązań terminowych zaliczamy te, których termin spełnienia świadczenia jest oznaczony lub wynika z właściwości zobowiązania. Zobowiązania bezterminowe zaś to takie, których termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania.

W ocenie Sądu skoro strony niniejszego procesu zawarły w tym samym dniu dwie ugody (tj. pomiędzy powódką E. M. a pozwanym oraz pomiędzy K. H. a pozwanym), modyfikując treść łączącego ich stosunku prawnego wynikającego z odpowiedzialności deliktowej pozwanego, to tym samym określiły na nowo sposób spełnienia świadczenia przez pozwanego. Skoro w ugodach wskazane zostały terminy, do których miała nastąpić zapłata kwot po 250.000 zł na rzecz powódek, to tym samym roszczenia z zawartych ugód stały się wymagalne dopiero w dniu 16 maja 2011 roku.

Z dokumentacji akt sprawy wynika, że pozwany Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej spełnił świadczenia w terminie i nie dopuścił się ani opóźnienia ani zwłoki.

Wobec ułożenia na nowo treści stosunku prawnego na mocy ugód zawartych przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w dniu 1 kwietnia 2011 roku, należało przyjąć, iż pozwany spełnił świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

W zakresie określenia chwili wymagalności odsetek od zasądzanych zadośćuczynień za krzywdę prezentowane są w orzecnictwie aż trzy różne stanowiska. Według pierwszego poglądu - odszkodowanie należne tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z datą wyrokowania. Od tej daty należą się uprawnionemu odsetki ustawowe (wyrok SN z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, LEX nr 477665; wyrok SN z dnia 8 grudnia 1997 r., I CKN 361/97, LEX nr 477638; wyrok SN z dnia 30 października 2003 r., IV CK 130/02, LEX nr 82273). Dodatkowo przyjmuje się także argumentację opartą na założeniu, że odsetki pełnią funkcję waloryzacyjną (wyrok SN z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00, LEX nr 332901). Z tych przyczyn zasądzenie odsetek za okres poprzedzający wyrokowanie przy równoczesnym ustaleniu wysokości zadośćuczynienia według cen z daty orzekania prowadziłoby do nieuzasadnionego uprzywilejowania wierzyciela kosztem dłużnika (wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718; wyrok SN z dnia 18 listopada 2003 r., II CK 235/02, LEX nr 165658). Według drugiego poglądu - wymagalność zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 k.c.) i związany z nią obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) przypadają na moment doręczenia dłużnikowi odpisu pozwu lub wezwania go do spełnienia świadczenia (wyrok SN z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 103; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1997 r., II CKN 110/97, LEX nr 550931; wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 202/01, LEX nr 564470; wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Na podstawie trzeciego poglądu - nie ma podstaw do przyjęcia, iż odsetki za opóźnienie winny być zawsze zasądzone od daty wezwania do zapłaty lub od daty wyrokowania, gdyż kwestia ta winna być oceniana i rozstrzygana indywidualnie w każdym konkretnym przypadku. Inne rozstrzygnięcie winno zapaść w tym w przypadku, gdy krzywda poszkodowanego może być oceniona już w dacie wezwania do zapłaty, a inna w przypadku, gdy proces leczenia poszkodowanego i usuwania skutków doznanego urazu trwa jeszcze w trakcie procesu (wyrok SA w Katowicach z dnia 7 września 2007 r., I ACa 458/07, LEX nr 337315) / A. Rzetecka-Gil w komentarz do art. 481 k.c., opubl. Lex/el. 2011/.

W ocenie Sądu orzekającego powyższe stanowisko Sądu Najwyższego co do wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie nie znajdują bezpośredniego przełożenia na ustalony stan faktyczny, ponieważ stosunek prawny łączący strony procesu nie został dookreślony przez wyrok sądowy, lecz został uregulowany przez same strony w drodze umowy ugody i tym samym nie mają racji powódki E. M. oraz K. H., iż należą się im odsetki ustawowe za okres sprzed wymagalności roszczenia wynikającego de facto z ugody.

Zdaniem Sądu na uwzględnienie zasługuje stanowisko pozwanego wskazujące, że zawarcie ugód przez pozwanego nie stanowi uznania zasadności roszczenia, zwłaszcza kiedy z jej treści powyższe nie wynika, zaś pozwany konsekwentnie w toku postępowania kwestionuje swoją odpowiedzialność co do zasady. Ze sprzeciwu od nakazu zapłaty wynika, że pozwany Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej nie uznał swojej odpowiedzialności za skutki katastrofy wojskowego samolotu CASA C-295 M pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku. Nie można w szczególności za takowe uznanie rozumieć zawartej ugody sądowej. W takiej sytuacji ciężar wykazania odpowiedzialności pozwanego nadal obciąża stronę powodową.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III AUa 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Nadto niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu, żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 24 grudnia 2010 roku do dnia 11 maja 2011 roku od kwoty 125.000 złotych nie mogły zostać uwzględnione, również i z tego względu, że na kwoty po 250.000 złotych przyznane powódkom złożyło się zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie, zaś nie byłoby wiadomym od jakiej kwoty zadośćuczynienia zasądzić odsetki, bowiem strony w ugodach nie określiły jaka część świadczeń (z kwot po 250.000 złotych) przypada na odszkodowanie, jaka zaś na zadośćuczynienie. Toteż wskazane przez powódki kwoty po 125.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, od którym miałyby być liczone odsetki nie można jednoznacznie określić jako prawidłowe.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania o niezasadności dochodzonego roszczenia i na zasadzie przepisów art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. orzekł o oddaleniu powództwa w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie;

- (...)